

Jubilerende Reisopera brengt koele Butterfly

Butterfly en Suzuki in een Titanic-achtig decor.

Foto Marco Borggreve

Puccini: Madama Butterfly - Het Gelders Orkest, het Symfonieorkest, Consensus Vocalis o.l.v. Timothy Henty. Regie: Laurence Dale. Enschede, Wilminktheater. Tournee t/m 10/10, reisopera.nl.

GUIDO VAN OORSCHOT

Rond de mannelijke lust heerst een onuitputtelijke creativiteit. Neem het nephuwelijk dat B.F. Pinkerton, luitenant van de Amerikaanse marine, sluit in de Japanse havenstad Nagasaki. Voor honderd yen mag hij de 15-jarige geisha Butterfly voor 999 jaar de zijne noemen. Hij profiteert een tijdje, maar als de plicht roept, stapt Pinkerton gewoon weer op zijn boot.

Op dit drama baseerde Giacomo Puccini *Madama Butterfly*, een opera met de hoogste traanvocht potentie van het repertoire. Want zie haar zitten, de gekwetste vlinder Cio-Cio-San, in de productie waarmee De Nederlandse Reisopera zijn 60ste seizoen viert. Al drie jaar wacht ze op de vader van haar blonde zoontje. Wanneer hij eindelijk opduikt, is het om zijn kind op te eisen, samen met zijn Amerikaanse vrouw.

In het Enschedese Wilminktheater zal ook koning Willem-Alexander even hebben geslikt toen de arme Butterfly zich een dolk door het hart stak. Listig bereidt Puccini die climax voor, met tjlpmuziek, zoemkoor en giftige maten uit *The Star-Spangled Banner*. In de jacht op de traan is alles geoorloofd.

Toch loopt het in Enschede niet uit op een snotterpartij. Sterker nog: het verdriet rond Butterfly blijft aan de koele kant. Deels komt dat voor rekening van de Britse dirigent Timothy Henty. Sfeer scheppen lukt hem wel, met in de bak de gecombineerde krachten van Het Gelders Orkest en HET Symfonieorkest. Sympathiek ook hoe hij de zangers uit de buurt houdt van de snik. Maar op de tovenarij van Puccini's noten drukt hij zelden door.

Ook de regie van Laurence Dale kent schoolboekachtige kluisters. Dat de Britse Reisopera-veteraan het drama toont in een minimalistisch decor, is niet het probleem. Laat dat hellende, rotsachtige speelveld maar draaien. Leuke knipoog ook, hoe Butterfly en haar bediende Suzuki aan de hoge, spitse kant verschijnen in een Titanic-achtige pose.

Maar hoe fraai Butterfly's silhouet ook uitkomt tegen het avondrood, uit haar wachtscène sijpelt spanning weg. En B.F. Pinkerton scharrelt helaas onwennig over het toneel, in het lijf van de invallende Spaanse tenor Sergio Escobar. Valt zijn bleke acteerwerk nog te begrijpen, de decibellen stammen uit een ander universum.

Zo kan er weinig opbloeien met de Nederlandse sopraan Annemarie Kremer die de titelrol vertolkt. Ooit werd ze ontdekt in Stadskanaal, tegenwoordig zingt ze haar operaheldinnen vooral in het buitenland. Of ze à la Eva-Maria Westbroek met een U-bocht terugkeert? Kremer heeft alvast

een mooie, ronde basisklank. Het Butterfly-parlando ligt haar goed. Tegelijkertijd schemert er een verbetertraject voor stemprojectie en kleurvermogen.